

Lal Singh v. Union of India and another (J. V. Gupta, J.)

ਸਰ੍ਹੋਂ ਤੇਲ (ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ। ਡੈਰੀਵੇਟਿਵ ਇਮਿਊਨਿਟੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਜੋ ਕਿ ਨੌਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ III ਦਾ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 300.

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਜੇਵੀ ਗੁਪਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਲਾਲ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ; ਇੱਕ ਹੋਰ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1977 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1798

' ■ . . . * 9 ਮਈ 1986 ਈ.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ V)- ਸੈਕਸ਼ਨ 79 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 1 ਨਿਯਮ 10— ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI)- ਸੈਕਸ਼ਨ 21— ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੋਲਵੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੜ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ — ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ; ਦੀ ਧਾਰਾ 79 ਦੁਆਰਾ . ਕੋਡ—ਆਰਡਰ I ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਾਢੇ ਝਗੜੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ-ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ ਨੇਕ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਗਲਤੀ— ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਲਾਭ —ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ —ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਭਾਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਨੇਕੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ

ਅਜਿਹੇ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1908 ਦੇ ਆਰਡਰ 1 ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਕਤ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਨਾ ਜੋੜਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਾਰਟੀ. ਇਹ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 79 ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕੋਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘ

ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੋਧ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜੇ ਗਲਤੀ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਸੀ।

(ਪਰਾ ੫)

ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 6 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸਬ ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1975 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਲਈ।

ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਲਖਿੰਦਰ ਸਿੰਘ।

ਨਿਰਣਾ :-

ਜੇ.ਵੀ.ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

1.) ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2,500 ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ, ਬਚਾਅ ਪੱਖਾਂ-ਜਵਾਬਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

2. ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੁੜ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। 8,500 ਰੁਪਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ-ਸੰਗਰੂਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦੀ 33 ਵਿੱਘੇ ਖਾਮ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਫਸਲ ਵਾਢੀ ਲਈ ਪੱਕ ਗਈ ਸੀ; ਕਿ 6 ਮਈ, 1970 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਰੇਲ ਮਾਰਗ ਦੇ ਇੰਜਣ ਨੇ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੋਲੇ ਦੇ ਸੜਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕੱਢ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਫਸਲਾਂ ਸੜ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। 8,500 ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 24 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਕਲੇਮ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਜੇ.ਵੀ. ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 79 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ, ਮੁਦਈ ਨੇ 6 ਸਤੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਓ. 1, ਆਰ. 10, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ "ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ" ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਸੋਧਿਆ ਮੁਦਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ: -

3. . ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੀ ਕੋਈ ਕਣਕ ਦੀ ਫਸਲ ਮੁਦਈ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਸੜ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ?
2. ਮੁਦਈ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?
3. ਕੀ ਸੂਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?
4. ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਮਾੜਾ ਹੈ ?
5. (ਏ) ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 80 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ?
6. ਰਾਹਤ।”

(3) ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ ਇੰਜਣ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਫਸਲ ਸੜ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 2,500 ਕਮ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ , ਨਾ ਕਿ ਰੁਪਏ। 8,500 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 4 (ਏ) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਬਚਾਓ ਪੱਖ 'ਤੇ. 4 ਨਵੰਬਰ, 1975 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2,500

ਅਨੁਪਾਤੀ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਿਕ ਇੰਟਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾਬੱਧਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 22 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ - ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ 2 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਓ. 1, ਆਰ. 10, ਜੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 6 ਸਤੰਬਰ, 1973 ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 80, ਸੀਪੀਸੀ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(4) ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਨਾਰਦਰਨ ਰੇਲਵੇਜ਼ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਲਈ ਲੀਅ ਲਰਨਡਨਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਝਗੜੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੋਧ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 24 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ , ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੀ: ਸੰਕਲਪਿਤ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ *ਨਾਨਕ ਚਮਦ-ਮੁਕੰਦੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਰੇਲਵੇ* (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਜਿੱਥੇ, ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਏਜੰਟ ਤੋਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲ ਵੇ, ਕਲਕੱਤਾ, "ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲਵੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ" ਵਿੱਚ, ਏਜੰਟ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਰੇਲਵੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ, ਅਤੇ ਈ .

(TT1925 ਲਾਹੌਰ 44L

"

' Ldl Singh v. Union of India and another (J. V. Gupta, J.)

ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਗਲਤ ਵਰਣਨ ਦਾ ਸੀ।

(5) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, 'suit' ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ, ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਦਲਣਾ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ .play ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਿਸ ਨੇ ਉਕਤ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਮੁੱਦੇ ਨੰ. 3 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ "ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ! ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੂਲ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ ਤੋਂ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 24 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਬਦਲੀ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਵੀਂ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੜਿਆ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੇ ਐਫ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਕਿ ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। -ਇਹ ਧਾਰਾ 79, ਸੀ.ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 'ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਗਲਤੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ1 ਅਪੀਲ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਡਿਕਰੀ-ਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ,

ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਗਲਤੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 24 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

(6) ਧਾਰਾ 80, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਵੈਧ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਰੇਲ ਮਾਰਗ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(7) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲ ਦੇਰ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਰਕ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ 2,500। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ! ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਭਾਵ, 4 ਨਵੰਬਰ, 1975 ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੱਕ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ 'ਤੇ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ. _ _

ਐਸਐਸ ਸੋਢੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1985 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 501.

9 ਮਈ 1986 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)— ਧਾਰਾ 84 ਅਤੇ 86— ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਐਗਰੀਕਿਊਲਚਰ ਅਫਸਰ) ਐਕਟ (1931 ਦਾ II)- ਸੈਕਸ਼ਨ 4(ਬੀ)(ii)- ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ' 4(ਬੀ)(ii) ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੇਲਮਿਨ